

Een Jongensdroom

Een Jongensdroom

Henrick W. Vos

Inhoud:

Natascha	pag. 7
Veendijk	pag. 14
Audities	pag. 26
Afscheid	pag. 47
Love at the Ahoy-hal	pag. 63
Evaluatie	pag. 80
Zijderveld	pag. 100
Elsbeth	pag. 156
De crash	pag. 169
Een jongensdroom	pag. 210
Las Vegas	pag. 243
Equinox	pag. 272
Oud en nieuw	pag. 301

Schrijver: Henrick W. Vos
Redacteur: Lili Anne Swinkels
Coverontwerp: Vulpes-Artem
ISBN: 9789465125787
© Henrick W. Vos
2024

Alle personages in dit boek zijn fictief en elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, berust op louter toeval.

Natascha

Op het moment dat ik de laatste hand legde aan mijn maandelijkse stukje voor ons personeelsblad meende ik dat ik de bel hoorde in de huiskamer. Ik had ooit zo'n draadloos dingetje gekocht met twee bel-len. Eén had ik in een vrij stopcontact van de huiskamer geplugd terwijl ik de andere op de overloop had geplaatst zodat ik de bel hoorde terwijl ik bezig was in mijn werkkamer op de eerste verdieping. Het was me al eerder opgevallen dat het signaal op deze etage regelmatig dienstweigerde waar de ontvanger in de huiskamer keurig het door mij ingestelde geluidsignaal liet horen. Ik draaide het volume van de radio omlaag en luisterde gespannen. Daar klonk in de huiskamer onder mij het bekende belgeluid opnieuw wat het disfunctioneren van de bel boven wederom bevestigde.

'Kutding!', mompelde ik, terwijl ik de trap afliep. Beneden gekomen opende ik de voordeur en verbaasd keek ik in het gezicht van Natascha dat er nat uitzag van de regen die de hele ochtend zeurderig en karakterloos uit de hemel viel. Het rode haar plakte in slierten op haar voorhoofd. Tegen de garagedeur stond een natte damesfiets.

'Kan ik met je praten?' vroeg ze terwijl ze me aankeek met onzekere blauwe ogen waarvan de mascara enigszins was uitgelopen. Het kon een gevolg zijn van het miezeringe weer maar ik had eerder het gevoel dat ze gehuild had.

'Tuurlijk,' zei ik, 'Kom binnen.'

Ze hing haar jas met een hangertje op aan de kapstok naast de voordeur en nam vervolgens het gastendoekje aan dat ik uit de trapkast gehaald had. Nadat ze haar handen en gezicht wat had afgedroogd legde ze het handdoekje op de trap.

'Is je vrouw niet thuis?' Ik vond het een rare vraag omdat we nog in het halletje stonden. Ik concludeerde dat ze iets met me te bespreken had wat ze het liefst met mij alleen deed.

'Nee, die is naar haar werk. Koffie?'

'Heb je ook thee? Als het niet te veel moeite is?'

Dat was het niet voor me en ik liep naar de keuken om daar de waterkoker te vullen voor twee glazen.

Toen ik een wijl later met twee glazen hete thee de kamer binnenkwam zag ik dat ze had plaatsgenomen aan de grote eettafel. Ik zette de glazen op tafel en schoof een blik en een houten doos naar haar toe. Met één druk op een afstandsbediening had ik een paar sfeerlampen aangedaan. Het voelde wat kil en donker in de woonkamer door het sombere weer buiten maar het gezellige licht maakte het een stuk aangenamer.

‘Smaakje? Of liever gewone thee?’ Ze koos voor de doos waarin theezakjes zaten met allerlei fruitsmaken en nam er een uit. Die grote verzameling thee was iets van mijn lief want zelf was ik meer van de koffie. Waarom ik me nu aanpaste aan Natascha vond ik raar maar zonder er iets over te zeggen koos ik uit het blik een zakje traditionele Pickwickthee zoals ik die kende van vroeger.

‘Je woont leuk.’ zei ze waardoor ik me realiseerde dat ze nog nooit bij mij thuis was geweest.

‘Dank je, we hebben het hier goed naar onze zin. Ruimte genoeg en veel ruimte achter het huis.’

‘Heb jij nog iets van Jay gehoord?’ viel ze met de deur in huis. Ze had blijkbaar geen zin in smalltalk en het was me duidelijk dat haar bezoek een doel had.

‘Ik heb hem niet meer gezien sinds ik me heb teruggetrokken. Eén keer heeft hij me nog geappt en daarna was het stil.’

‘Dat is typisch Jay,’ zei Natascha, ‘Als het klaar is dan is het klaar.’

‘Waarom ben jij eruit gestapt?’ Ze keek me onderzoekend aan.

‘Ik kon me niet meer vinden in zijn visie,’ zei ik, ‘We zijn uit elkaar gegroeid. Vroeger noemden ze ons een tandem, onze krachten werden gebundeld in een gelijkmatige beweging en dat resulteerde in een enorme energie die aanstekelijk was voor iedereen die met ons in contact kwam. We maakten het beste in elkaar los en we hadden dezelfde doelen voor ogen. Na verloop van tijd raakte ik dat gevoel kwijt en op het laatst had ik het idee dat we ieder nog op één wiel reden. Sterker nog, ik had het gevoel dat we ons op aparte rijstroken bevonden.’

‘Dát verhaal ken ik,’ zei Natascha, ‘dat is wat je destijds opgaf als reden. Maar volgens mij is er nog meer. Het probleem ligt dieper maar daarover heb jij je nooit uitgesproken.’ Ze keek me doordringend aan met haar grote blauwe ogen alsof ze door me heen wilde kijken maar ze kwam niet verder dan mijn buitenkant. Ik vroeg me af of ze wist dat

het zwart van haar wimpers enigszins was doorgelopen naar haar slapen.

Omdat ik zweeg, ging ze verder:

‘Ik wil van hem af, ik wil scheiden.’ Ze had haar ogen neergeslagen toen ze die woorden uitsprak.

‘Ik kan niet meer. Alles draait om Jay maar als ik er iets van zeg dan is hij verongelijkt want hij doet alles toch ook voor mij, voor ons samen, zegt hij dan.’ Haar ogen vulden zich even met vocht maar ze hield zich groot.

‘Hij is altijd zo lief en attent naar iedereen maar ik ben steeds meer gaan inzien dat er nog een andere Jay is. Ik merk steeds vaker dat hij nauwelijks belangstelling heeft voor mijn dingen. In het begin had hij overal aandacht voor en hij was erg betrokken als ik vertelde over gebeurtenissen op mijn werk of als het over de jongens ging.’

‘En dat is nu niet meer?’

‘Het lijkt alsof dat nog wel zo is maar het voelt anders.’

‘Het is dus een gevoelskwestie?’ Ze begreep dat ik niet veel waarde hechtte aan deze opmerking.

‘Zoals ik al zei, hij was altijd erg innemend en hij had overal interesse voor. Later kreeg ik steeds vaker het gevoel dat het niet écht was, dat het geveinsd was en dat hij voornamelijk op zichzelf gericht is.

‘Dat is nogal een conclusie,’ reageerde ik omdat ze de laatste woorden een moment boven ons liet hangen. Ik wist niet goed wat ik hierop moest zeggen.’

‘Toen hij nog werkte, ging hij vrijdags na werktijd met zijn collega’s wat eten en daarna was het borrelen. Dat was nodig want hij moest zijn contacten onderhouden, zo gaat dat in dat wereldje. Aanvankelijk was hij tegen een uur of tien thuis maar het werd steeds later. Ik vond dat niet zo fijn. Dat het iedere vrijdag was bedoel ik. Op een gegeven moment heb ik er iets van gezegd. Hij deed dan erg lief tegen me en het was schatje hier en schatje daar. Ik wist toch hoe het ging in de commerciële wereld? Alles draaide om contacten en contacten onderhouden. Natuurlijk zou hij het weekend liever samen met mij beginnen maar als hij niet meedeed aan deze plichtplegingen, zou hij zichzelf uiteindelijk buitenspel zetten. Het was een ongeschreven regel dat je hieraan meedeed, dat wist ik toch? Als ik dan vroeg of hij niet eens een week kon overslaan zei hij dat hij dat zeker zou doen. Hij zou proberen om niet alle vrijdagen met zijn collega’s op pad te gaan.

Het eerstvolgende weekend veronderstelde ik dat hij vrijdags thuis zou zijn om met mij en de kinderen te kunnen eten maar dat bleek een misvatting te zijn.

's Avonds tegen elven kwam hij thuis, klagend over dat de collega's en zijn baas zo'n beslag op hem legden. Dat ze zelfs zijn vrijdagavond claimden. Toen ik hem herinnerde aan ons gesprek van een week eerder bezwoer hij me dat hij zich had willen onttrekken aan het vrijdagavondritueel maar dat hij er niet onderuit had kunnen komen. Er waren ook klanten bij die avond en tja, hij diende te voorkomen dat zijn collega's zouden aanpappen met zijn klanten. Ik heb Jay erop gewezen dat hij toch ook rekening te houden had met mij en met onze afspraken. Zijn antwoord bestond uit een tirade over hoe hij altijd voor iedereen klaarstond en hoe hij steeds probeerde om het voor iedereen goed te doen. Natuurlijk was ik het belangrijkste in zijn leven maar de schoorsteen moest ook roken. Hij vroeg of ik wel eens gekeken had wat hij maandelijks binnenbracht? Eerlijk gezegd wist ik het niet precies want we kwamen gewoon nooit iets te kort. Hij haalde een map met bankafschriften uit de kast en hij liet me zien wat er de afgelopen maand aan hem uitbetaald was en daarna liet hij me het afschrift van de maand ervóór zien en van dáárvoor. Eerlijk gezegd schrok ik daarvan en ik schaamde me nog meer dat ik het zo vanzelfsprekend vond dat er altijd ruim saldo was. Natuurlijk zou hij proberen vrijdags naar huis te komen na werktijd maar hij had ook rekening te houden met zijn baas. Tenslotte konden we op vakantie naar welk land ik maar wou, we gingen erg vaak uit eten en we deden ronduit waar we zin in hadden. Ik hoefde maar te kikken en hij zorgde ervoor dat mijn wensen gerealiseerd werden. Mijn schaamte werd steeds groter en ik zei tegen hem dat ik het begreep waarop hij zei dat hij zijn best zou doen. Hij is echter nooit op vrijdag na werktijd rechtstreeks naar huis gekomen zolang hij daar gewerkt heeft.'

'Je wist toch dat hij een salesman is en hoe dat wereldje werkt?' merkte ik op.

'Klopt, maar er is meer. Als hij me vroeg wat ik eigenlijk verdien per maand, had ik het gevoel dat hij eigenlijk tegen me zei dat zijn salaris veel hoger was dan het mijne en dat het leven dat wij leiden alleen maar mogelijk was door zijn baan. Weet je, dat is natuurlijk ook wel zo maar het gaf me een rotgevoel als hij dat zo zei.'

'Zijn dat geen dingen waar je met hem over kon praten? Je kunt hem toch vertellen wat het bij je losmaakt?'

‘Ik heb het wel geprobeerd maar ik kwam er niet doorheen. Het was zomaar een vraag, zei hij, en verder niets. Het is net zoals met het collegiale borrelen op vrijdagavond destijds; eerst wordt het charmeoffensief ingezet en wanneer ik dan blijf aanhouden, krijg ik te horen dat hij alles uiteindelijk allemaal voor anderen doet. Voor mij, voor mijn zoons, voor zijn zoon. Dat het hem wel eens te véél wordt dat iedereen zoveel van hem vraagt en dat het wel eens door zijn hoofd speelt hoe lang hij dat nog allemaal volhoudt. Maar het verschil tussen nu en toen is dat hij inderdaad een enorm inkomen had toen hij nog werkte terwijl dat ik tegenwoordig vaak niet weet hoe ik de rekeningen moet betalen. Het is een geluk dat ik mijn baan heb want anders zou ik de hypotheek niet meer kunnen opbrengen.’

Ik had met Natascha te doen maar ik wist niet goed wat ik hierop moest zeggen dus besloot ik om niet te reageren.

‘Ik snap best dat hij zijn dromen wil najagen maar ik ben destijds met een vent getrouwd die een carrière, een dikke auto van de zaak en toekomstperspectief had. Nú leef ik samen met een muzikant. Dat is niet het leven waar ik toentertijd voor gekozen heb. En het gaat me echt niet om geld en status want ik hou van Jay maar hij heeft offers gebracht waar hij mij en de kinderen in meesleurt.’

‘Ik vind het erg vervelend voor je,’ zei ik omdat ik me ongemakkelijk voelde bij haar woorden en ik kon dit niet wegzwijgen, ‘Het zijn mijn ideeën die hem tot deze keuzes gebracht hebben en het spijt me dat het jouw leven op zijn kop heeft gezet.’

‘Oh nee,’ zei Natascha en ze legde haar hand op mijn arm, ‘ik neem jou niets kwalijk hoor en je hoeft je niet schuldig te voelen voor zijn keuzes.’

‘Het heeft er anders wel mee te maken.’ zei ik en ik voelde me oprecht klote voor haar.

‘Jij hebt toch ook jouw baan nog? Jij hebt het toch ook kunnen combineren allemaal? Waarom heeft hij zijn job dan opgegeven?’

‘Dat heeft hij niet vrijwillig gedaan.’ zei ik.

‘Hij heeft het er toch op aangestuurd en hij heeft geen moeite meer gedaan om ander werk te krijgen want hij wil beroepsmuzikant zijn.’

‘En nu wil je scheiden?’

‘Ja!’

Ze speelde wat met het zompige theezakje dat ze gebruikt had.

‘Ben ik de enige die vindt dat Jay alleen voor zichzelf leeft of stel ik me aan?’ Natascha keek me vragend aan en weer zag ik enig vocht

opkomen in haar ogen. Toch wist ze ook nu haar tranen te onderdrukken. Ik voelde medelijden met haar, want ik was er inderdaad getuige van geweest hoe haar leven ingrijpend veranderd was door de beslissingen van haar man. Hij ging er maar voetstoots van uit dat Natascha hem daarin door dik en dun steunde terwijl zij haar eigen voorstelling van de toekomst had. Ik wilde haar geen bevestiging geven in wat mogelijk het laatste zetje zou zijn bij haar keuze om bij Jay weg te gaan; dat was een keuze van háár en van haar alléén.

‘Mijn relatie met Jay was natuurlijk heel anders dan die van jullie,’ zei ik, ‘Ik denk dat je zelf het beste kunt oordelen over die van jullie.’ Ik keek haar onderzoekend aan want de kans bestond dat ze teleurgesteld zou zijn in me. Ze knikte echter begrijpend.

We spraken nog even over mijn huis en over mijn vrouw en daarna vond Natascha het tijd om maar weer eens op te stappen.

‘Bedankt voor je tijd en voor de thee,’ zei ze en ze kustte me op mijn wang, ‘Groetjes aan je vrouw.’ Toen stapte ze op haar fiets die tegen de garage stond nadat ze eerst met haar mouw het zadel enigszins had droog geveegd.

Terwijl ik naar de keuken liep met de lege theeglazen overdacht ik het bezoek van zojuist. Sinds een paar maanden had ik weer wat stabiliteit in mijn hoofd gekregen en waren de gevoelens van onrust en piekeren min of meer verdwenen maar door het gesprek met Natascha leek alles weer terug te komen. Ze was bij mij gekomen om een bevestiging te krijgen of zij de juiste beslissing ging nemen maar in plaats daarvan had ze míj een bevestiging gegeven dat ik de juiste beslissing genomen had. Waarom bleef het dan zo onder mijn huid zitten ook al had ik me de laatste tijd veel beter gevoeld. Ik heb wel eens gehoord dat mensen met een psychisch probleem jarenlang de spanning opbouwen voordat de geestelijke bom barst en dat ze, wanneer ze eindelijk hulp zoeken, ze dezelfde periode nodig hebben om van de geestelijke spanning af te komen. Ik denk dat ik mijn gesteldheid hiermee kan vergelijken. De laatste jaren heb ik zeer intensief geleefd voor een project waar ik mijn ziel en zaligheid in gestopt heb en dat heeft uiteindelijk geleid tot een ongezonde spanningsboog.

Als ik erop terugkijk dan herken ik duidelijk de diverse stadia die ik doorlopen heb toen het mis ging. Eerst was er frustratie omdat ik steeds vaker het gevoel kreeg dat er iets niet klopte. Daarna ergernis toen ik daar een bevestiging van kreeg en vervolgens boosheid omdat

ik me gebruikt voelde. Het was zo dubbel omdat ik een hechte vriendschap had opgebouwd met Jay en we veel met elkaar deelden alsof we pubers waren die elkaar “mijn beste vriend” noemden. We waren elkaars contragewicht dat ons beiden in evenwicht hield, ik en mijn vriend waarmee ik dit avontuur begonnen was. Ons enthousiasme kende geen grenzen, we wakkerden het bij elkaar aan, en vulden er een ruimte mee wanneer we die betraden. Het was een ervaring die met niets te vergelijken is. Wanneer wij met mensen spraken over onze plannen dan sloeg het vuur over naar de toehoorders, we spraken samen of om beurten waarbij we elkaar aanvulden. Steeds sloeg de vonk over op iedereen die het maar horen wilde. Mensen wilden mee in dit avontuur want het was duidelijk dat dit iets was dat maar ééns in je leven jouw pad kruiste. Toch kwam steeds een onrustig gevoel over me dat ik niet kon plaatsen.

Ik voelde me schuldig naar mijn kameraad omdat ik zijn vertrouwen niet waard was. Hij vertrouwde mij blindelings en als wij het soms niet eens waren dan luisterde hij naar mijn argumenten waarna hij het vervolgens vaak met me eens werd. Daarom was het zo misplaatst dat ik soms gevoelens van twijfel had. Lang vroeg ik me af of hij het wel verdiende dat ik hem heb afgestoten.

Nadat ik de theeglazen in de vaatwasser gezet had was ik de huiskamer ingelopen om daar vanuit de erker naar buiten te kijken. De herfst was nog maar net ingezet maar het leek of we er middenin zaten. Het beeld van de straat stond stil alsof ik naar een foto keek. Bijna in zwart-wit met daarin mijn vage spiegelbeeld met donkere schaduwen. Nog steeds viel de regen zacht en uitdrukkeloos uit de hemel, geen motregen maar ook geen plensbui. Het hemelwater viel zonder karakter en haast zonder geluid uit de lucht; je kon er alleen maar nat van worden. Ik liep zonder reden terug naar de keuken om daar een poos voor de koffiemachine te staan, gedachteloos en bewegingsloos als de nietszeggende regen waar ik zo-even naar had staan kijken. Ik weet niet hoe lang ik daar gestaan heb, met een lege blik op het apparaat, maar na verloop van tijd drukte ik de knop in om de koffiezetter op te warmen. Even later liet ik me met een kop dampende koffie neerzakken in mijn bureaustoel. Ik schreef het bijna voltooid stukje weg naar de harde schijf van de computer en een leeg blad van mijn tekstverwerker staarde mij aan. Ik moest het opschrijven meende ik, stukje voor stukje zodat ik het hele verhaal de revue kon laten passeren. Misschien zou ik het dan kunnen laten rusten.

Veendijk

De fases in je leven overkomen je. Ook al weet je dat veranderingen eraan zitten te komen, soms word je er voor je gevoel ook wel eens door overvallen. De verandering waar ik het over heb was niet zo dramatisch maar het was er ineens: het besef dat onze zoons volwassen waren en dat ze mijn vrouw en mij niet echt meer nodig hadden, in praktische zin bedoel ik. De oudste woonde al jaren in de stad waar hij gestudeerd had en waar hij was blijven hangen. Ook onze jongste zoon zat al een aantal jaren op kamers in verband met zijn studie die hij spoedig zou afronden. Even had het erop geleken dat hij thuis zou blijven omdat wij een station in de wijk hadden van waaruit hij na een minuut of zeven rijden haast vanuit de trein het terrein van de UNI opstapte. Omdat het een behoorlijk groot complex betrof had hij op het station een fiets staan waarmee hij in een oogwenk bij zijn gebouw was. Maar hij ontdekte al spoedig dat een studentenstad zijn voordelen had als je er een kamer had. Het uitgaansgebied lag binnen handbereik en je was impersant onder water voor het allesziend oog van je ouders. Enfin, er kwam een moment waarop ik besepte hoe ons leven al heel lange tijd om dat van de kinderen gedraaid had en hoe dat veranderd was; ik had tijd te véél.

Nu ben ik geen type om mijn heil te zoeken in ons buurthuis voor een potje kaarten of biljarten. Ik voel er evenmin weinig voor om 's zondags, met een welvaartsbuik in een sporttenu geperst, met vrienden op een racefiets te stappen om vervolgens neer te strijken op het terras van Mie Pils waar de Trappist al spoedig als lood zal afdalen in mijn onderbenen. Bovendien is mijn geest blijven hangen op de leeftijd van circa dertig jaar ondanks dat mijn lichaam ouder is geworden. Ik zou dus een tijdbesteding moeten zoeken die beter past bij een dertigjarige, meende ik.

Zo popte het idee bij me op om een band te beginnen. Dat was nog niet zo gemakkelijk want ik had geen contact meer met de jongens waar ik vroeger muziek mee maakte. Ik was getrouwd, had kinderen en een

carrière waardoor er lange tijd geen ruimte was voor een bandje en zeker niet voor optredens. Bijgevolg had ik al mijn spullen in de loop der tijd verkocht dus ik zou moeten beginnen met de aanschaf van materiaal.

Eerst liep ik een aantal zaterdagdagen diverse muziekwinkels af om me te oriënteren hoewel ik reeds een duidelijk beeld had van wat ik wilde. Dat was leuk want in muziekwinkels heb je een andere tijdsbeleving. Zodra je over de drempel stapt waan je je in een andere wereld; hier is alles relaxed. Je neust wat rond tussen instrumenten en versterkers, je neemt spullen uit het rek of van de wand en je bevoelt het, streelt het. Je probeert contact te krijgen want een instrument is geen normaal gebruiksvoorwerp. Het wordt straks een deel van jou en je neemt ruimschoots de tijd om te voelen of je liefde zou kunnen opbrengen voor het besnaarde hout. Anderzijds moet je voelen of het instrument jón accepteert. Soms lijkt een muziekinstrument jou af te stoten alsof het voelt dat jullie twee niet matchen. Je kunt een dergelijk object bespelen maar het zal nooit tot een topprestatie kunnen komen, net zomin als jij.

Ik nam regelmatig een basgitaar van de wand om aan te pluggen op een versterker; dat gaat allemaal zo gemakkelijk in zo'n zaak. Men weet hoe het werkt want het personeel is zelf meestal ook muzikant. Wanneer je de bas wilt uitproberen op een versterker die er niet staat, vraag je erom en men zal er een uit de voorraad halen zodat jij kunt uitproberen of er een klik is tussen jou, het instrument en de amp. Dat gaat echt fijn in dit soort zaken, je verliest er alle gevoel met de buitenwereld die in een jachtig tempo voortraast.

Een keer zat ik wat te bassen toen een jongeman een Les Paul aansloot en mij begon te volgen met passende akkoorden. Voor ik het wist zat ik samen met een wildvreemde een half uur of langer te jammen. Uiteindelijk kocht ik bij EMI in Eindhoven een Eden bas combo. Voor mijn instrument reed ik naar Nijmegen om bij Paul's Bass Matters een basgitaar aan te schaffen omdat deze zaak alleen maar bassen en bas gerelateerde spullen verkoopt. Ik had het gevoel dat ik voor baszaken nergens beter terecht kon.

Al snel ik merkte dat er veel veranderd was in een paar decennia. Waar ik vroeger uitsluitend op gehoor mijn partijen kon analyseren, ontdekte ik alras de op internet vaak gebruikte bass tabs en op YouTube stonden veel filmpjes met bass covers. Dat scheelde een

hoop werk. Zo ploeterde ik iedere avond op de zolder om het weer in de vingers te krijgen. Je verleert het weliswaar niet maar snelheid en zuiverheid wel terdege. Ik had erover nagedacht wat voor band het zou moeten worden en had besloten om muziek te spelen die voor iedereen lekker in het gehoor ligt en door drie generaties herkend wordt. Muziek die van alle tijden is zoals bijvoorbeeld de lijst van de TOP 2000 die tussen Kerst en Nieuw gedraaid wordt op de radio. In gedachten noemde ik het een TOP 2000 band. Ik had al een idee wat voor nummers ik op de setlist wilde hebben maar omdat ik nog geen muzikanten had leek het me beter om de band eerst samen te stellen zodat iedereen daar inspraak in had. Dat bracht me op de volgende vraag: hoe kom ik aan muzikanten? Ik besloot om eens op het internet te kijken of er media waren waarop muzikanten zich aanboden. Veel moeite hoefde ik er niet voor te doen want er waren diverse muzikantenbanken voorhanden. Ik zocht een drummer, een toetsenist, een gitarist en zowel een zanger als een zangeres. Het liefst had ik vocalen die ook gitaar speelden. Ik vond al spoedig een aantal mensen die in aanmerking kwamen voor mijn project waarvan ik met sommigen mailde en met anderen telefonisch contact had. Het probleem was steeds dat iedereen een sterke voorkeur had voor een bepaald genre of artiest. Ik had vooral gezocht naar mensen van, om en nabij, mijn eigen leeftijd. De jeugd had tenslotte nog allerlei visioenen van een sterrenstatus en dat kwam niet overeen met mijn werkelijkheid. Bij mijn leeftijdgenoten had ik een ander probleem: deze mensen hadden een baan en muziek maken was voor hen puur hobby. Dat hield in dat ze alleen iets wilden doen wat ze echt heel erg leuk vonden en anders niet.

Ik besloot om het over een andere boeg te gooien. Niet langer reageerde ik op de diverse advertenties maar plaatste zelf een oproep met als titel "Top 2000 band zoekt..."

Hierin omschreef ik duidelijk mijn plan en mijn ambities. Vanaf nu zou ik alleen nog reacties krijgen van mensen die mijn plannen omarmden; dat scheelde een hoop tijd.

Een paar weken later, na heel wat e-mailverkeer en telefoongesprekken, leek het erop dat er een band was ontstaan met om te beginnen Wannes, een drummende huisarts met een passie voor The Police en Herman Brood. Wannes was een keurige kerel van middelbare leeftijd waarmee ik beslist mijn ziektes zou bespreken maar zodra hij

plaatsnam achter zijn ketels deed hij me denken aan Animal van The Muppet Show wiens drie stijlen loud, louder and deafening absoluut ook op Wannes van toepassing waren. Wij deelden een grote bewondering voor Steward Copeland;

dan was er Jeanette, een jazzy zangeres die overdag op het kantoor van een busonderneming werkte. Ze had een warme persoonlijkheid en ondanks dat ze een vijftiger was had ze een zwoele blik en git-zwarte haren die keurig tot een kort katoorkapsel geknipt waren maar die vroeger beslist lang en vol rond haar blozende gezicht gedanst hadden. Ik mocht haar bijzonder graag en ik keek regelmatig op YouTube naar een filmpje van haar waarop zij in een jazzbar speelde met een wilde langharige saxofoniste die minstens zo tot de verbeelding sprak als Jeanette;

dan Harm, een verzekeringsadviseur die al vanaf zijn kindertijd vol overgave toetsen speelde. Harm was met zijn achtenveertig jaar de benjamin van de band;

Mari, het vijfde lid van de band, was een sologitarist met een mank been. Dat had hij overgehouden van een ski-ongeluk waarbij hij het een en ander gebroken had. Volgens zijn zeggen was na een lange herstelperiode zijn rechterbeen een paar centimeter korter geworden.

Mari was een opmerkelijke man wiens gitaarspel erg goed was. Tijdens een van de telefoongesprekken die ik aanvankelijk had met Mari, overviel hij me met de vraag: heb je al een naam voor de band? In een ogenblik moest ik denken aan een nummer van Cliff Richard. Ik zei "Travelin' Light" en daarmee had onze Top 2000 band een naam.

Ik had een aantal nummers geselecteerd waarmee we aan de slag konden. Dat wil zeggen, met de nummers waarbij Jeanette de lead had want een zanger had ik nog niet in huis. Die zanger leverde eigenlijk al direct een probleem op voor Mari want ik had een voorkeur voor een zanger die ook gitaar speelde wat Mari volstrekt overbodig vond. Het was "overkill" volgens hem want we hadden ook al iemand op de toetsen en de gitaarpartijen kon hij in zijn eentje dragen meende hij. Ik begrijp nog altijd niet wat het probleem was. Wilde hij het podium niet delen met een andere gitarist of speelde de in de toekomst te verdelen gage een rol en had hij net zo lief geen zanger naast Jeanette? Enfin, het was niet het laatste conflict dat ik met Mari had want hij probeerde steeds weer om onze koers naar zijn hand te zetten. Het was deze gitarist die er uiteindelijk debet aan was dat het concept TOP 2000 band steeds meer ging lijken op een rock/blues band. Vooral

met blues-muzikanten had ik in het verleden minder prettige ervaringen. Wat bluesgitaristen betreft begint ieder nummer met een stevige gitaarsolo. Het einde van het nummer dient eveneens gepaard te gaan met dubbelvet gitaarwerk en het midden van het nummer is één langdurige gitaarsolo.

Omdat ik graag naar het totaalplaatje kijk waarin iedereen een mooie rol van betekenis heeft in plaats van een gitarist op de voorgrond waarbij de rest van de band figuranten zijn had me dit al menig conflict opgeleverd in mijn jonge tijd. Ik voelde bij Mari alras vergelijkbare gevoelens opkomen. Hij had moeite met de reistijd om te kunnen repeteren terwijl dat van meet af aan duidelijk was. Hij wilde meer inspraak in de te spelen nummers want tenslotte moest hij de solo's leveren. Het zou hem bovendien beter uitkomen wanneer we in het weekend zouden repeteren terwijl daar van het begin af aan goede afspraken over gemaakt waren. Ik vroeg me af hoelang ik nog zou aanmodderen met Mari want ik was hem al snel beu.

Op een dag kreeg ik een reactie op een advertentie die ik nog steeds open had staan. Er meldde zich een vlotte veertiger die belangstelling had om te zingen in een TOP 2000 band. Hij had in diverse bandjes gezeten en Jaimy, want zo heette hij, had behoorlijk wat podiumervaring. Om mijn gewekte belangstelling nog groter te maken bleek Jaimy ook gitaar te spelen. Ik stelde voor dat hij eens auditie kwam doen tijdens een van onze repetities. We overlegden over een paar nummers om die avond te kunnen spelen en een afspraak werd gemaakt.

Er woei een frisse wind door ons bandje waarop Mari inmiddels een behoorlijke stempel gedrukt had, wat in ieder geval bij mij tot chagrijn had geleid. Jaimy was niet alleen een prima zanger maar hij had ook een vlotte babbel. Hij wist altijd iets grappigs te vertellen, had belangstelling voor iedereen, prijsde regelmatig deze of gene en sprak zijn bewondering uit. We mochten hem allemaal graag, zeker ook omdat hij ook met het grootste gemak een stapje terug deed om Jeanette het denkbeeldige podium te geven. Tijdens de repetities was hij, terwijl hij zong, steeds op zoek naar grappen en grollen om het denkbeeldige publiek te vermaken. Ooit zag hij in onze repetitieruimte op een plank een hoedje liggen. Onder het zingen griste hij het hoedje van de plank en zette het op terwijl hij een koddig gezicht trok. Ik stelde me voor hoe dat straks op het podium zou gaan en ik concludeerde dat we het met Jaimy behoorlijk getroffen hadden. Onder het zingen kwam hij

naar me toe en met een soepele beweging belandde het hoedje op mijn hoofd. Het ging hem allemaal zo gemakkelijk af.

Op een avond nadat we gerepeteerd hadden wachtte Mari tot Jaimy vertrokken was en nam me even apart. Hij had al vaker gezegd dat hij twee gitaristen "overkill" vond en dat hij het niet fijn vond dat Jaimy steeds vaker gitaar speelde terwijl hij zong. Ik zei dat ik zijn probleem niet begreep omdat het volgens mij wel degelijk iets toevoegde. Bovendien had Jaimy iets omhanden wanneer Jeanette de lead had terwijl hij de tweede stem deed. Mari zette de zaak op scherp door te stellen dat Jaimy de solo's dan maar moest doen. Toen was ik het zat en ik zei dat ik inderdaad de solo's aan iemand anders ging overlaten en dat hij niet meer terug hoefde te komen. Wannes en Harm, de enigen die nog aan het opruimen waren, vroegen wat er aan de hand was omdat Mari de deur met een klap had dichtgegooid toen hij vertrok. Ik zei dat ik op zoek ging naar een andere sologitarist. Ze waren daar blij mee want ze hadden zich al een hele poos geërgerd aan "die manke", zo zeiden ze.

Ik had nog een paar namen van muzikanten in portefeuille als gevolg van de advertenties die ik destijds geplaatst had maar die ik gearkeerd had om uiteenlopende redenen. Eén ervan was die van Emiel, een gitarist van Indonesische afkomst die op papier erg geschikt leek. Ik was met hem niet in zee gegaan omdat hij van Utrecht moest komen. Het leek mij dat het steeds naar Brabant afreizen voor een repetitie hem uiteindelijk tegen zou gaan staan. Ik besloot hem te bellen en Emiel was erg verheugd dat ik contact met hem zocht want het concept van een TOP 2000 band sprak hem erg aan omdat het zo veelzijdig was. Ik benoemde de lange reistijd nogmaals maar hij bezwoer me dat het voor hem geen enkel bezwaar was, ook niet in de toekomst. Ik nodigde Emiel uit voor een kennismaking met de band. Deze man uit Utrecht bleek een schot in de roos want iedereen mocht hem graag en hij bleek een erg veelzijdig muzikant die diverse instrumenten speelde. Tegenwoordig was hij steeds meer bezig met toetsen, zo vertelde hij.

De rust kwam terug in ons gezelschap en de spanning die door Mari steeds opgeroepen was verdween als wakker worden na een nare droom.

Dat deze avond niet zou zijn zoals andere repetitieavonden die wij stevast op donderdag hadden leek voorspeld te worden door de hevige stortbuien die sinds de vroege middag woedden. Zo nu en dan werd de neerslag gereduceerd tot een normale regenbui alsof de natuur even op adem moest komen om vervolgens weer aan te zwellen tot een hevige slagregen die uit de zwaar boven de wereld hangende wolken viel met het gewicht van grote hagelstenen.

Samengeklonterde donkergrijze wolken belemmerden het zonlicht waardoor de middag eerder een vroege avond had geleken dan een aangename nazomerdag in september. Terwijl de ruitenwissers op de hoogste stand trachtten de autoruit schoon te houden, vond ik mijn weg door het prikkelbare verkeer naar de repetitiestudio's aan de Veendijk.

Ik parkeerde mijn auto achteruit tot vlak bij de roldeur aan de zijkant van het pand. Ik stapte uit met de kraag van mijn jas omhoog om me toch iets tegen de regen te beschermen waarna ik probeerde de loopdeur te openen. Deze gaf niet mee en het werd me duidelijk dat hij nog op slot was.

Normaal gesproken was de roldeur aan de zijkant open zodat we vlakbij onze studio konden komen maar deze keer was de deur gesloten en was ik gedwongen aan de voorkant uit te laden. Hierdoor moest ik mijn spullen door een labyrint van gangen sjouwen voordat ik bij onze ruimte was. We hadden weliswaar een afsluitbare kast in onze studio waar we onze versterkers en het drumstel in opslagen hadden maar dan nog was het een sjouwen met onze instrumenten en tassen door de tientallen meters gang. Terwijl het regenwater van me afdrupte ploeterde ik me een weg door de gangen met de amateuristisch gestucte muren. De vele beschadigingen aan het pleisterwerk waren het gevolg van de honderden muzikanten die zich door deze gangen gewrongen hadden met koffers, tassen en flightcases. Het waren de littekens van de diverse conflicten met muzikanten in de vorm van deuken en zwarte strepen. Niet zelden had de witte kalklaag het onderspit moeten delven door zijn hechting met de ondergrond op te geven. Het gruis op de gangvloer wachtte op de stofzuigermond die het, ergens in de toekomst, gulzig zou opzuigen, een plek achterlatend die een grof gemetselde muur toonde.

Ik passeerde een plakkerige frisdrankautomaat en een vuil aanrechtblad waarop diverse koffiemokken stonden die moesten doorgaan voor schone vaat.

Ik liep langs een aantal deuren aan mijn rechterhand met daarop de cijfers twee en drie. De derde deur had geen cijfer maar ik wist dat erachter studio vier schuilde omdat de daaropvolgende deur het cijfer vijf had.

Een jonge kerel van in de twintig met lang haar kwam me in de gang tegemoet. Beiden moesten we aan de kant om elkaar te kunnen passeren, ik met mijn koffer en een tas in mijn handen, hij met een Big Mac in zijn hand.

‘Mijn ontbijt,’ lachte hij naar mij terwijl ik tijdens het passeren een stuk hamburger in zijn mond zag omwentelen. Ik moest lachen om het plezier dat de jongeman had om zijn eigen opmerking.

Na een paar keer rechtsaf te slaan en na nog wat meters half verlichte gang ontsloot ik onze ruimte en begon ik onze kast leeg te halen om het voor de andere bandleden wat gemakkelijker te maken. De stilte in deze muffige studio drukte zwaar op me maar anderzijds voelde het ook goed om even afgesloten te zijn van alles. Ik verbaasde me over de tegenstrijdigheid.

Er waren bandleden zoals Emiel die langer in de auto moesten zitten en met dit hondenweer zouden ze vast later zijn. Ik zette vast een pot koffie en ik haalde wat plastic bekertjes uit onze kast omdat ik lang geleden al gezien had hoe men hier de afwas deed. Het leek me voor de gezondheid van onze bandleden verstandig om gebruik te maken van wegwerpmateriaal.

Ook het koffiezetapparaat zag er niet echt fris en schoon uit maar we hadden besloten om het toch maar te gebruiken omdat we geen zin hadden om zelf koffie mee te brengen terwijl die hier gratis was; ook een muzikant moet keuzes maken.

Met nog altijd natte slierten haar in mijn nek stemde ik mijn Jazz Bass waarna ik zittend op een barkruk een paar rifjes speelde ter opwarming toen de andere bandleden een voor een binnendruppelden. De lucht in de ruimte leek zwanger van het binnengebrachte vocht door de natte kleding. Na de immer hartelijke begroetingen ging iedereen over tot het opbouwen en aansluiten van de door mij klaargezette gear maar in plaats van direct vol enthousiasme te beginnen met spelen gaf men er de voorkeur aan om eerst koffie te drinken.

Die hele avond leek in slow motion te gaan en een erg productieve repetitie zou het niet worden. Een enkeling had zijn partij niet goed voorbereid, afspraken waren vergeten, en weer werd er

gediscussieerd over nummers die erbij zouden moeten of juist van de setlist geschrapt moesten worden, een item dat zich steeds vaker herhaalde als een soort nalatenschap van Mari, de manke gitarist.

Een uurtje later besloten we om maar opnieuw koffie te gaan drinken want het schoot niet op. Gelukkig liep het na de pauze wat beter. Dat kwam ook omdat we nummers speelden die er eigenlijk al goed in zaten.

Zo sukkelden we de avond door tot tegen elven, het moment waarop we meestal gingen afbreken en opruimen.

‘Heb je dadelijk even?’, vroeg ik aan Jaimy, ‘ik wil je iets vragen als de anderen weg zijn’.

‘Is goed’, was het antwoord en hij keek me onderzoekend aan maar ik zei niets meer terwijl ik de beschermhoes over het Eden combo liet zakken.

Terwijl iedereen aan het opruimen was moest ik denken aan de opnames van Jaimy die ik gevonden had op het internet. Ik had deze band opgezet als een Top 2000 band en Jaimy had gereageerd op een advertentie waarin ik vroeg naar een zanger om samen met Jeanette de vocale partijen voor zijn rekening te nemen. Vóór de kennismaking had ik zoveel mogelijk info opgezocht over de zanger en daarbij was ik gestuit op een paar tracks waarop Jaimy enkele Neil Diamond songs vertolkte. Ik vond het erg prettig om te horen en daarom had ik aan de band voorgesteld om een paar nummers van Neil op te nemen in ons repertoire.

Omdat onze Top 2000 band steeds meer de koers wijzigde richting rockband was er weinig animo van de andere leden. Ze vonden dit geen muziek die bij ons paste en daarmee hadden ze een punt. Het liet me echter niet los.

Sinds ik als achttienjarige jongeman kennis had gemaakt met het album Jonathan Livingston Seagull, was ik een hartstochtelijk fan van Neil Diamond geworden. Ik draaide zijn platen “grijs”. Van het aantal concerten die ik van de man bijgewoond had was ik de tel kwijtgeraakt maar ik sloeg geen optreden over wanneer hij in Nederland was. In mijn vriendengroep waren diverse mensen te vinden die deze passie voor Neil deelden. We ontdekten steeds nieuwe dingen op zijn platen en we bespraken die terwijl we bij elkaar op de kamer zaten waar de zoete tonen uit de platenspeler opborrelden.

We luisterden naar Tap Root Manuscript en we verwonderden ons over de Afrikaanse invloeden die op het album tot uitdrukking kwamen, ruim voordat Paul Simon zich had kunnen realiseren dat hij ooit Graceland zou uitbrengen. We droomden weg bij de zweverige klanken van Serenade en we stelden ons voor dat we aanwezig waren in het Greek Theater onder een fonkelende sterrenhemel tijdens het beroemde concert dat zou leiden tot het album Hot August Night.

En nu had ik Jaimy als zanger in mijn band en er was geen ruimte in ons repertoire om hem nummers te laten zingen van de door mij verafgode zanger uit Brooklyn New York.

Wekenlang speelde het door mijn hoofd en steeds meer kreeg het plan gestalte om een Neil Diamond Tribute Band op te richten rond de persoon van Jaimy.

Ik zocht naar een goed moment en ik ging dan ook graag in op zijn uitnodiging om een optreden bij te wonen van diverse amateurmuzikanten waar ook Jaimy een paar nummers zou vertolken. Na afloop zou ik hem onder het genot van een pilsje eens kunnen polsen naar zijn interesse. Helaas was hij na afloop van het optreden erg druk in gesprek met anderen zodat ik geen mogelijkheid zag om hem te spreken over mijn plannen.

Tijdens onze repetities waren er altijd anderen aanwezig en Jaimy was vaak als eerste weg omdat hij nu eenmaal het minst mee te sjouwen had. Nadat hij wat hand- en spandiensten had verricht voor de collega's, was hij meestal vertrokken terwijl anderen vaak nog bezig waren.

Maar deze keer had ik hem gevraagd om te blijven zodat wij nog wat konden bespreken.

Ik had zowel onze repetitieruimte als het pand afgesloten waarna ik mijn spullen in mijn auto legde. We waren duidelijk de laatsten want buiten de auto's van Jaimy en mij was de hele parkeerplaats leeg. De regen was tot mijn verrassing inmiddels gestopt en de straatlantaarns strooiden een sprookjesachtig licht over de natte daken waarboven de maan tevoorschijn was gekomen. De verschenen maan stond helder aan de hemel als een belofte dat de regen voorlopig voorbij was. Ik sukkelde nog wat met mijn basgitaarkoffer en met een enkele tas en voelde dat ik Jaimy niet langer in spanning moest houden.

'Ik had een sterke aandrang om iets met jou te bespreken,' opende ik het gesprek, 'we hebben het al eens eerder gehad over die opnames

van jou en ik heb voorgesteld om die Neil Diamond nummers te gaan spelen maar de anderen willen er niet aan. Ze hebben natuurlijk gelijk dat het niet erg bij ons past maar ik vind het zo'n verrekte zonde om er niets mee te doen. Jouw stem leent zich er echt voor. Heb jij nooit overwogen om er iets mee te doen? Een tributeband of zoiets?

'Daar heb ik wel eens aan gedacht', zei hij, 'die nummers liggen in mijn comfortzone en ik vind het erg leuk om ze te zingen.'

'Waarom heb je er dan niets mee gedaan?'

'Hoe pak je dat aan,' vroeg Jaimy, 'en waar wil je dan gaan spelen? Zit men wel te wachten op deze muziek?'

Ik vertelde hem dat ik ervan overtuigd was dat er vraag is naar deze muziek, dat ik al heel lang fan was van Neil en dat er tijdens de concerten die ik van hem gezien had altijd drie generaties in de zaal zaten. Ik was ervan overtuigd dat er een markt voor was.

'Ik denk dat we het groots moeten aanpakken. Er zit erg veel in die nummers. Erg mooie basloopjes en altijd percussie, soms heel royaal, soms weer heel klein, maar er zit altijd van alles in. Het moet een grote band worden', vervolgde ik, 'In ieder geval een drummer, een percussionist en een bassist. Dat is de basis.'

Jaimy knikte en zijn blik stond wazig.

'Dan nog een toetsenist en een pianist.'

'Waarvoor een pianist erbij?' vroeg hij.

'Die toetsenist heeft zijn handen vol om strijkers en koper op te vangen. Of wil je er ook nog blazers bij?' lachte ik.

'Jezus man!'

'Twee gitaristen', vervolgde ik.

'En dan moet er nog een achtergrondkoortje bij. Ik denk aan drie zangeressen.'

'Drie zangeressen?' Jaimy sloeg zich op zijn bovenbenen van het lachen en daarna sloeg hij me tegen mijn schouder.

'Jij bent hartstikke gek!' zei hij en hij keek me aan terwijl de tranen over zijn wangen liepen, ik zag het vocht glinsteren in het licht van de maan en van de straatverlichting. Ik zei niets en ik bleef hem aankijken.

'Verdomme, jij meent het écht hè?'

'Ik meen het écht.'

'Hoe kom je aan die mensen?'

'Hoe ben ik aan deze band gekomen denk je? Hoe ben ik aan jou gekomen? Gewoon adverteren.'

‘Zou het zo gemakkelijk gaan?’ zei hij.
Ik knikte.

‘We adverteren op muzikantenbank, .nl en .eu. Ook op Martplaats en dan zien we wel wie erop reageert. Als we genoeg reacties hebben, organiseren we één of twee auditierondes en dan maken we een keuze. We moeten ook kijken of de karakters bij elkaar passen.

‘En hebben we niet genoeg aan twee zangeressen?’, vroeg hij, ‘of één?’

‘Nee, we moeten het gewoon direct goed aanpakken.’
Ik merkte dat Jaimy niet meer lachte.

‘En hoe stuur je die mensen dan allemaal aan?’ vroeg hij. Ik merkte dat hij inmiddels erg serieus was.

‘We gaan ervan uit dat iedereen genoeg muzikant is om zijn eigen partij thuis in te studeren. Het is dus alleen nog zaak om dat in de repetitieruimte te finetunen. We maken subgroepjes die met elkaar werken en die hun partijen bespreken en verdelen. Denk maar aan de twee gitaristen en de twee toetsenmannen. Ook de dames van het achtergrondkoortje kunnen nauw met elkaar samenwerken. En dan zorgen we dat één van die muzikanten de muzikale leider is want daar zijn toch wat bijzondere eigenschappen voor nodig. Die heb jij niet maar die heb ik ook niet. Je ziet vaak dat de pianist tevens de muzikaal leider is in zo’n grote band. Die zijn daar vaak goed voor opgeleid. Ze hebben dikwijls een conservatoriumachtergrond.’

Jaimy was er stil van geworden. Het leek me dat ik hem had overonderd met mijn ideeën.

‘Weet je wat je doet?’ vervolgde ik, ‘denk er maar eens goed over na en bespreek het eens met je vrouw. Dan komen we er binnenkort nog eens op terug en zien we wel of het je iets lijkt.’

Dat waren mooie afsluitende woorden en het is altijd verstandig om dit soort plannen eens goed te laten bezinken zodat je op een later moment met gezond verstand een beslissing kunt nemen voordat je in één of ander wild plan terecht komt dat achteraf veel te groot voor je blijkt te zijn. Wij spraken af dat we het inderdaad wat zouden laten rijpen en dat we het volgende week nog eens zouden bespreken.

Dat waren nuchtere woorden maar tegelijkertijd zagen wij in elkaars ogen dat we hier niet langer over na hoefden te denken. Het was zo klaar als een klontje. Hier, op dit moment, tegen middernacht, op deze lege parkeerplaats aan de Veendijk was een band geboren.

Een Neil Diamond Tribute band.

Audities

De repetities van Travelin' Light verliepen steeds beter. Mogelijk was dat het gevolg van mijn veranderde houding die aanvankelijk steeds gericht was op het verdedigen van het concept. Daardoor waren er regelmatig discussies geweest omdat de bandleden hun inspraak lieten gelden. Tegenwoordig was mijn weerstand erg afgenomen zodat ik steeds vaker toegaf aan de wensen van de overige bandleden. Ook Jaimy mengde zich nauwelijks in de discussies omdat wij beiden met heel andere dingen bezig waren. Ik had een aantal advertenties gezet waarin ik gevraagd had naar zeer gevorderde muzikanten voor een Neil Diamond Tribute band die vooral gericht was op theaters. Het rege de e-mails en telefoontjes. Jaimy en ik zaten hele avonden de reacties met elkaar te vergelijken. Dat deden we doorgaans op mijn werk-kamer die door mijn vrouw ook wel mijn mancave genoemd werd. Het was een kamertje van drie bij vier meter waarin een bureau stond met daarop een desktopcomputer. Aan de muur hingen wat herinneringen en boekenplanken met mappen en allerlei andere dingen die niet met ons gezin van doen hadden maar meer met mij persoonlijk. Ook stonden hier allerlei dingen die met muziek te maken hadden zoals mijn gear die ik gebruikte voor onze band. Aan de muur hing mijn Jazzbass naast de inmiddels aangeschafte reservebas, een hoogglanzende hout-keurige Ibanez.

Het ging ons in eerste instantie natuurlijk om de muzikale vaardighe-den maar het was ook belangrijk dat de mensen goed bij elkaar pasten qua karakter. Ik wees Jaimy erop dat het een grote band zou worden en dat er een soort familiegevoel moest ontstaan. Tenslotte wilden we zo vaak mogelijk optreden met deze band en we zouden dan ook veel tijd met elkaar doorbrengen in repetitieruimtes en in zalen en thea-ters. Ik vond het belangrijk dat de mensen iets voor elkaar over had-den en ik vond het minstens zo zwaarwegend dat iedereen zich onder-geschikt maakte aan het geheel. In deze band was geen plaats voor

grote ego's, iedereen zou een onderdeel zijn van het totaal; niet minder maar zeker ook niet méér.

'Ik wil een voorbeeld nemen aan bands zoals die van André Rieu en Bruce Springsteen.' had ik tegen Jaimy gezegd, 'Het moet een grote vriendengroep worden en iedereen is belangrijk want het gaat om het totaalplaatje. Ik heb ook zo mijn ideeën over de bezoldiging. Ik vind dat de gage voor iedereen gelijk moet zijn; ook voor jou en mij, ondanks dat wij leiding aan de band geven en jij de frontman bent.'

'En alle kosten?'

'Na aftrek van alle kosten,' ging ik verder, 'ik wil het je wel eens voorrekenen, stel je een gage voor en trek daar alle kosten van af die we zullen hebben. Dat gaat om BTW, Bumarechten, vervoer, catering, fee voor het theater en niet te vergeten de kosten van het licht en geluid. Als je al die kosten ervan af trekt en je deelt de netto gage door het aantal bandleden of je rekent voor ons twee bijvoorbeeld honderd vijftwintig procent van wat de anderen krijgen. Per saldo zul je zien dat het verschil tussen onze gage en die van de overige bandleden niet echt groot zal zijn en zeker niet wanneer je er ook nog eens belasting over betaald hebt. Wanneer we de netto gage gelijk verdelen over alle bandleden kweken we ontzettend veel goodwill bij iedereen.'

Jaimy was het roerend met me eens.

'Over de leiding van de band heb ik een andere instelling,' zei ik, 'je ziet hoe het gegaan is met die andere band. Hoe vaak zaten we met elkaar te ouwehoeren over de setlist in plaats van dat we muziek maakten? Iedereen wilde er zijn stempel op drukken en wat bleef er over? Jij hebt destijds gereageerd op een Top 2000 band en wat spelen we tegenwoordig? De leiding van de band zijn jij en ik. Wij zetten de koers uit en wij bepalen de setlist. Als iemand met een voorstel komt bij jou of mij dan is ons antwoord dat we erover na zullen denken en dat we er later op terugkomen en samen bespreken we wat we met zo'n idee eventueel doen. Alleen zo kun je een grote band leiden. De pianist maken we muzikaal leider van de club en die overlegt met ons twee. Per sectie kunnen we nog een aanspreekpunt maken zodat de muzikaal leider niet persé met iedereen in gesprek hoeft over iedere punt of komma.'

'Zou die band dat pikken?' Ik zag enige twijfel in Jaimy's ogen.

'Zeker weten. Het gaat erom hoe wij overkomen en de ruimte die we ze geven. Tenslotte willen ze allemaal muziek maken en wanneer ze zien dat wij onze zaakjes goed voor elkaar hebben en dat ze zich

nergens voor hoeven in te spannen zul je ze niet horen. Ik heb eens een documentaire gezien over The Eagles waarin Joe Walsh zegt dat het hem wel eens stoorde dat de beslissingen altijd genomen werden door Glenn Frey en Don Henley maar dat hij er begrip voor had dat je zo'n band niet met zijn allen kunt leiden en dat hij er van overtuigd was dat Glenn en Don alles deden voor het belang van The Eagles. Kijk, die kant wil ik uit.' zei ik, 'De leiding ligt bij jou en mij.'

Nu was er geen twijfel meer in de ogen van Jaimy en hij gaf me een high five.

'Jij en ik,' zei hij, 'we laten vanaf het begin zien hoe de zaken ervoor staan en ze zullen blij zijn dat ze aan zo'n mooi project mogen deelnemen.'

'Maar wel als een familie!'

'Maar wél als een familie.'

Het kostte ons veel tijd om te selecteren welke mensen we zouden uitnodigen voor een auditie maar het kostte nog meer tijd om de overige mensen te laten weten dat ze niet uitgenodigd zouden worden om voor te spelen omdat de keuze op anderen gevallen was. Het was wel moeilijk voor ons omdat we hen goede kandidaten vonden maar we moesten een keuze maken en we zouden hun gegevens graag in portefeuille houden voor als de eerste auditanten achteraf minder geschikt zouden blijken. Alle afvallers stemden ermee in dat we hun gegevens zouden bewaren. Een paar mensen wezen we af zonder uitzicht op nieuwe mogelijkheden omdat we ze totaal ongeschikt vonden. Hun gegevens bewaarden we niet. We hadden de lat hoog gelegd voor onszelf maar daardoor ook voor alle potentiële leden. Jaimy meende dat wij het recht hadden om veel van de mensen te eisen omdat onze ambities groot waren en omdat wij ze de mogelijkheid boden om op deze ambities mee te liften. Wat Jaimy of ik ook vonden of zeiden, we waren het meestal met elkaar eens en wij staken elkaar aan met ons enthousiasme waardoor de ruimte zich vulde met een energie die iets anders was dan de som van twee energieën; we leken elkaar te versterken en alle energie werd ontdaan van mitsen en maren zodat er zuivere krachtvelden over bleven die als een katalysator op elkaar inwerkten. Zo spitten we de reacties door en uiteindelijk hadden we genoeg auditanten voor twee rondes op twee zaterdagdagen. We reserveerden de grootste repetitieruimte aan de Veendijk waar wij donderdags speelden met onze andere band in een van de kleinere studio's.

‘Eigenlijk zouden we Emiel kunnen gebruiken.’ zei Jaimy op een van die avonden waarop we bezig waren met de uitwerking van onze plannen, ‘Hij is best een fijne gitarist en volgens mij kan hij het best aan.’

‘We kunnen het hem vragen.’

‘Maar beter niet tijdens de repetities.’ vond Jaimy.

‘We kunnen hem bellen.’

‘Nu?’

‘Waarom niet?’

Ik legde mijn telefoon op mijn bureau waarachter wij aan het werk waren en ik zocht het nummer van Emiel. Jaimy’s ogen stonden gespannen gericht op mijn vingers die het nummer kozen terwijl zijn gezicht verlicht werd door mijn beeldscherm en de bureaulampen die ik links en rechts had staan. Met deze man was ik een avontuur ingestapt en we waren inmiddels goede vrienden geworden. We brachten dan ook meer tijd met elkaar door dan met onze partners.

Even later hoorden we de overgangstoon op mijn mobiele die ik op luidspreker had gezet.

‘Hoi Anthony, met Emiel.’ Hij had mijn nummer herkend.

‘Hey Emiel, ik heb je op de luidspreker staan en Jaimy zit hier naast me.’ Rechts van me klonk een geluid waarmee hij zich kenbaar maakte.

‘Hoi Jaimy.’

‘We willen jou iets vragen.’ leidde ik het gesprek in, ‘Jij weet dat ik laatst heb voorgesteld om een paar nummers van Neil Diamond op te nemen in ons repertoire en daar had de band niet veel trek in.’

Emiel humde instemmend.

‘Toch vind ik het jammer om er niets mee te doen want Jaimy heeft iets in zijn stem dat erg aan Neil doet denken. Wij hebben het erover gehad om een nieuw project te starten naast onze bestaande band; het gaat om een Neil Diamond Tribute band. We hebben al een aantal mensen aangetrokken om auditie te doen over een week of vier maar wij vroegen ons af of het niets voor jou is.’

Even bleef het stil aan de andere kant.

‘Ik wil het wel doen als pianist. Je weet dat ik daar steeds meer mee bezig ben want als gitarist doe ik al genoeg.’

‘Denk je dat je het aankunt?’ vroeg Jaimy, ‘Er zit nogal wat in. Op de gitaar zal dat wel lukken volgens ons maar red je dat op de piano?’

‘Wat ook nog lastig is,’ voegde ik eraan toe, ‘het wordt een grote band en we hadden gedacht om de pianist ook muzikaal leider te maken.’

‘Ik weet ik niet of ik dát kan, maar we kunnen kijken hoe het loopt.’ Jaimy en ik keken elkaar aan met een blik van “wat doen we hier mee?”

‘Weet je Emiel,’ zei ik, ‘wij overleggen even en dan bellen we je terug.’

‘Prima, tot zo.’ klonk het aan de andere kant.

‘Wat gaan we hiermee doen?’ vroeg ik toen de verbinding verbroken was.

‘Jammer dat hij geen gitaar wil doen.’

‘Ik denk dat hij het niet redt, de piano is een belangrijk onderdeel en we kunnen ons geen gestuntel veroorloven.’

‘Weet je wat ik denk Anthony,’ zei Jaimy terwijl hij peinzend over zijn kin wreef, ‘laat hem maar toetsen doen zodat wij met zijn drieën vast wat kunnen voorbereiden. Tenslotte hebben we op dit moment alleen zang en bas want mijn gitaarspel is niet voldoende. Met die toetsen erbij kunnen we mooi repeteren. Wanneer Emiel er hard aan trekt zodat hij kan meekomen is dat mooi want dan hebben we een pianist en als hij het niet redt dan zoeken we een ander.’

Dit keer hief ik mijn arm voor een high five, een uitnodiging die Jaimy graag beantwoordde.

‘Tenslotte is het zijn keuze.’ mompelde ik en ik koos het nummer van Emiel om hem te zeggen dat we hem graag als pianist aan boord hadden.

De weken die daarop volgden repeteerden Jaimy, Emiel en ik, naast de donderdagavonden met Travelin’ Light, op zaterdagmiddag met zijn drieën om een aantal Neil Diamond nummers door te nemen die we zouden gebruiken tijdens de audities. Omdat Jaimy en ik ook muzikanten in de nieuw te vormen band waren, moesten we naast het afnemen van de audities tegelijk ook zelf spelen om feeling te krijgen met de nieuwe mensen. We leerden van Emiel diverse dingen waar we later veel aan hadden. Hij had de nummers goed bestudeerd en hij had accenten gehoord die ons tot dan toe ontgaan waren met als gevolg dat wij door hem beter leerden luisteren.

Ook over dynamiek leerden we veel van hem. Zijn pianospel bleek echter niet echt soepel te lopen. We hadden hem nogmaals gevraagd

of hij zeker wist dat hij zijn partijen voor elkaar zou krijgen maar Emiel bezwoer ons dat we ons daar geen zorgen over hoefden te maken. Ondanks dat we in die korte tijd erg veel aan onze pianist hadden bleven die zorgen toch hangen bij Jaimy en mij.

‘Weet je zeker dat je toch niet liever gitaar speelt?’ had ik hem nogmaals gevraagd.

‘Nee, ik speel al in diverse projecten op mijn gitaar en ik zoek een nieuwe uitdaging.’

‘Weet je Emiel, wij denken dat dit best groot kan worden en we richten ons op theaters en grote podia. We zoeken echt goede muzikanten en het zou jammer zijn dat je het straks niet kunt bijbenen.’ meende ik uit de grond van mijn hart en ik bedacht dat Emiel een groter muzikant was dan wij. Ik had echt graag met Emiel te doen en zou hem niet willen teleurstellen maar dan moest hij de nieuwe band wel in het juiste perspectief zien.

‘Julie hoeven je over mij geen zorgen te maken,’ bezwoer Emiel ons nogmaals, ‘en je kunt wel grote plannen hebben maar ik moet het allemaal nog eens zien.’

Dat voelde als een messteek en ik zag ook aan Jaimy dat de woorden van Emiel bij hem binnenkwamen. Wij hadden elkaar zo opgezweept in onze plannen dat wij zeker wisten dat dit project zou slagen. We hadden elkaar geleerd om groot te denken en om geen genoegen te nemen met minder. Alleen op die manier zouden we slagen. We hadden gedacht dat we Emiel mee hadden kunnen nemen in ons enthousiasme maar hij dacht er blijkbaar het zijne van óf hij begreep ons niet en dat viel ons tegen.

Twee maanden geleden hadden Jaimy en ik op de parkeerplaats gestaan waar de nieuwe band geboren was. En nu hadden we een batterij aan geschikte muzikanten die auditie zouden komen doen. Ik had Jaimy deze ochtend opgehaald. Hij had een paar zakken met gesmeerde broodjes voor ons en voor de mensen die rond het middaguur aanwezig zouden zijn. Ik had een aantal traytjes water bij me voor het gezelschap. Zo reden we met een volle auto beladen met onze gear en foerage naar de Veendijk. Op zaterdag was het nooit druk bij de studio’s omdat de bands het weekend vrij hielden voor optredens waardoor wij geen hinder hadden van andere repeterende muzikanten. De wanden waren weliswaar goed geïsoleerd op geluid maar er drong toch altijd wel iets door.

We waren ruim op tijd om onze spullen op te bouwen en om een tafel klaar te zetten voor koffie, thee en de flesjes water. De broodjes hadden we zolang geparkeerd in een kast. Ook Emiel was mooi op tijd en daarna was het wachten tot om tien uur de eerste auditanten zouden arriveren. Daar hoefden we echter niet lang op te wachten want de meesten waren ruim op tijd. We probeerden de kandidaten zoveel mogelijk op hun gemak te stellen met een luchtig praatje waarna we hen een plekje aanweezen waar ze zouden kunnen staan en zeiden dat ze koffie of thee zelf mochten inschenken aan de tafel. Een van de gitaristen bleek een fervent Neil Diamond fan te zijn net zoals ik. We wisselden wetenswaardigheden uit en al snel bleek dat we bij een aantal concerten van Neil tegelijkertijd aanwezig waren geweest. Het was een erg aardige kerel en ik hoopte in stilte dat hij een goed gitarist zou zijn. Al met al was het een vrolijke boel op de vroege ochtend en niets wees erop dat er later een keuze gemaakt zou moeten worden en dat sommigen in feite concurrent van elkaar waren. Iets na tien, toen iedereen geïnstalleerd was, nam ik het woord, zoals ik dat met Jaimy had afgesproken.

‘Dames en heren, nogmaals goedemorgen. Mijn naam is Anthony en ik heb deze band samen met Jaimy opgericht. Ik ben de bassist van deze band en Jaimy is de leadzanger. Achter het klavier in de hoek staat Emiel, onze pianist, en hij is reeds betrokken bij deze band. Het doel van dit project is om bekendheid te krijgen in het land door op te treden in theaters en grote zalen. Wij denken dat er behoefte is aan een Neil Diamond Tribute band en zeker aan een band die opgezet is zoals deze. Hoewel Neil nog altijd optreedt en albums uitbrengt, liggen zijn gouden jaren in de Seventies en wij denken dat het publiek de nummers uit die tijd wil horen.

Er zijn twee wereldberoemde albums van Neil die iedereen wel kent en dat zijn de twee live registraties die de namen “Hot August Night” en “Love At The Greek” meekregen. Beide albums zijn opgenomen in respectievelijk 1972 en 1976 in The Greek Theater in Los Angeles. Wat wij willen is enerzijds het gevoel oproepen van de show Love At The Greek in het bijzonder en anderzijds een Seventies beleving in het algemeen. Wij gaan dit doen met een grote band die geaccentueerd wordt met veel licht en kleur die de voornoemde sfeer oproepen. Ook de kleding wordt aangepast aan de show. Het zal van ons allen een investering vragen door hier tijd in te steken om de droom van Jaimy en